

„Welke meid bedoel je? ...”

„Die drommelsch mooie meid van je zuster. Heb je haar wel eens aangekeken? Wat een oogen heeft zij in haar kop!”

Frank had een rottinkje in handen; eensklaps voelde hij een onbedwingbaren lust het op te lichten en er zijn neef duchtig mee toe te takelen; die

lust kwam op uit het diepste van zijn hart; hij was zelf verbaasd van dien bijna onweerstaanbaren wensch.

„Ik zou je raden haar met rust te laten” sprak hij scherp.

„Waarom? Je bent een getrouwd man en zal je toch niet meer voor elk mooi meisjeskopje interesseeren. Of is je artistiek gevoel ook door haar opgewekt?”

„Het meisje behoort niet tot het soort, waarmee jij gewoon bent dwaasheden uit te halen. Mijn zuster is tevreden over haar en jij zoudt haar door je flauwiteiten compromitteren. Pas dus op!”

Emile zag hem van terzijde aan.

„Stille waters hebben diepe gronden” dacht hij „ik moet

een oogje in 't zeil houden. Misschien is hij mij wel voor geweest.”

Op zekeren morgen kwam Frank weer bij zijn zuster „in vliegen” zooals zij het noemde; waar hij ook was, nergens voelde hij rust; hij wilde en moest het meisje spreken, in stilte hoopte hij dat het eens bij afwezigheid zijner zuster bij haar aan huis zou kunnen gebeuren, maar 't trof nooit!

Nu kwam hij juist midden in den kamerdag; de eetzaal werd gedaan en mevrouw hielp dan altijd een handje mee als de blauwe schotels van den muur genomen werden om ze af te wasschen.

Eens stak hij de hand uit om haar te liefkoozen.

X